

udsat for politisk indblanding. Som fru Line Barfod har sagt, er det sådan, at med de stramme kommune- og regionsaftaler, der ligger, med skattestoppet og med regionernes manglende muligheder for skatteindtægter havde regeringen grebet ind i forhandlingerne, allerede inden forhandlerne satte sig til forhandlingsbordet, og hermed havde finansministeren ikke alene sikret sig vetoret ved de statsansattes forhandlinger, men også ved forhandlingerne på kommunernes og regionernes områder.

Christiansborg er den ene part i den her konflikt, det er herinde, løsningen skal komme fra, nøglen ligger i Lars Løkkes lommer (*Formanden: Det hedder finansministeren*) i finansministerens lommer, og jeg synes, det er mærkeligt, at vi har et Folketing, som prøver at benægte det.

Overenskomstkonflikten handler ikke kun om højere løn til de lavestlønnede offentligt ansatte og ligeløn for kvinder og mænd – det er en forudsætning for at nå konfliktens andet mål, nemlig at få stoppet afviklingen af den offentlige velfærd og at få påbegyndt en udvikling, der skaber bedre forhold i daginstitutionerne og i ældreplejen og på sygehusene. Det mål kan kun opnås, ved at folketingsflertallet bryder finansministerens vetoret, ved at SF, Socialdemokraterne og Dansk Folkeparti står ved de valglofter, som kom under valgkampen, om flere penge og et større råderum, for det er der, nøglen ligger.

Når det er sagt, skal det selvfølgelig slås fuldstændig fast, at Enhedslisten støtter nedsættelsen af en ligelønskommission, ikke som en syltekrukke, men som en del af et aktivt arbejde for at få løst ligelønsproblemet. Det er ærlig talt grotesk, at vi har et samfund, hvor alle påstår, at de går ind for ligestilling, men hvor vi alligevel har en 18 pct.s forskel på mænds og kvinders løn.

Enhedslisten foretrækker, at den her kommission bliver nedsat som en forsker- og ekspertgruppe, sådan som det også er foreslået, men med referencegrupper udpeget af arbejdsmarkedets parter.

Afslutningsvis vil vi gøre opmærksom på, at ligeløn ikke er det eneste problem, når vi snakker løn på såvel det offentlige som det private arbejdsmarked. Der er et lige så vigtigt lavtlønsproblem. Med procentreguleringen af lønningerne vokser afstanden mellem de dårligst lønnede og de bedst lønnede. Det er en udvikling, der i øvrigt forstærkes yderligere af væksten i lederlønningerne.

Til allersidst vil jeg komme med en efterlysning, for jeg har ikke set noget til ligestillingsmi-

nisteren i hele den her konflikt. Det undrer mig, for hun er minister for ligestilling, og vi har altså en Slotsplads, der er fyldt med mennesker, mænd og kvinder, der hver dag råber på ligeløn, og som prøver at sætte en dagsorden, der hedder, at mænd og kvinder skal have lige løn i det her land, og ministeren har været totalt hemmelig, siden konflikten brød ud. Så jeg har en efterlysning, som det kan være at nogle af de repræsentanter fra regeringen, der er til stede, kunne komme med et svar på: Hvor er ligestillingsministeren?

Kl. 19:45

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Tak til ordføreren.

[*Bifald i salen*].

Jeg forstår godt, at engagementet er stort, og det har jeg forståelse for, men bifaldsytringer er altså ikke tilladt. Det modsatte er heller ikke tilladt. Bare for at sætte det på plads. Hr. Ole Sohn som ordfører.

Kl. 19:45

(Ordfører for forslagstillerne)

Ole Sohn (SF):

Den sidste variant fra Enhedslistens side kendte jeg ikke. Jeg kender en, der hedder: Hvor er Holger? – men ham har jeg fundet. Men velfærdsministeren er selvfølgelig også velkommen i den politiske debat. Det tror jeg nu ikke at vi vil se hverken nu eller i fremtiden, når det drejer sig om ligestilling, fordi det er mange år siden, at ligestillingsministeren blandede sig i spørgsmålet om reel ligestilling.

Det var faktisk i 1970, for nu at tage lidt historieundervisning med ind i debatten, hvor hun – jeg tror, det var i Fælledparken – bemægtigede sig talerstolen og skubbede den daværende formand for LO, Thomas Nielsen, til side og sprang op på talerstolen som den unge rødstrømpe, ligestillingsministeren dengang var. Og så råbte hun ud over forsamlingen: Dette er ikke en bøn, vi kræver lige løn!

Siden har hun bedt til, at der ikke er nogen, der spørger hende om den sætning, og det synes jeg måske ikke vi skulle lade hende være i fred med, men holde fast i, at det faktisk er en ligestillingsministers opgave.

Jeg vil gerne komme med den afsløring over for Folketinget, at SF ikke har fremsat et forslag om ligelønskommission, fordi der er konflikt på det danske arbejdsmarked. SF er kommet med et forslag om en ligelønskommission, fordi vi står over for en fantastisk stor udfordring. Det er at fastholde en offentlig sektor, der kan være vel-